

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně: A.H. , nar. ..., bytem ...
proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, IČ 00006963, sídlem Křížová
25, 225 08 Praha 5 (dále jen ČSSZ),

v řízení o žalobě ze dne 28.11.2018 proti rozhodnutí žalované ze dne 13.11.2018 č.j. ... o
starobní důchod,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Soud upozorňuje, že řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), a pro návrh na přezkoumání rozhodnutí je stanoven termín žaloba, účastníci jsou označováni žalobce/žalobkyně a žalovaný. Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Ve věcech důchodového pojištění

rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.). Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci stav ke dni 13.11.2018.

2. **Včasnou žalobou ze dne 28.11.2018** zdejšímu soudu doručenou prostřednictvím datové schránky dne 29.11.2018 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13.11.2018 č.j. RN-505 929 356-315-KLI i rozhodnutí předcházejících, tj. rozhodnutí č. I. č.j. 1-2R-27.9.2018-424/505 929 356 ze dne 27.9.2018 (dále jen **rozhodnutí č. I.**) a rozhodnutí č. II. č.j. 1-2R-27.9.2018-424/505 929 356 ze dne 27.9.2018 (dále jen **rozhodnutí č. II.**). **Rozhodnutím č. I** žalovaná přiznala žalobkyni starobní důchod počínaje dnem 22.5.2009 ve výši 2.748,- Kč, který byl v roce 2011 celkem zvýšen na 2.835,- Kč, v roce 2012 celkem zvýšen na 2.884,- Kč, v roce 2013 celkem zvýšen na 2.945,- Kč, v roce 2014 celkem zvýšen na 2.957,- Kč, v roce 2015 celkem zvýšen na 3.024,- Kč. Dále žalovaná **rozhodnutím č. II.** přiznala žalobkyni od 7.12.2015 starobní důchod ve výši 3.197,- Kč, který byl v roce 2017 celkem zvýšen na 3.352,- Kč, v roce 2018 celkem zvýšen na 3.523,- Kč.

Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a správní řízení je postiženo procesními vadami, zejména v rámci opatření podkladů souvisejících s rozhodnutím žalované. Také bylo vyjádřeno přesvědčení, že žalovaná při výpočtu procentní výměry starobního důchodu nepřihlédla k celkové době pojištění do 22.5.2009, když do doby pojištění nezahrnula dobu, po kterou vykonávala samostatně výdělečnou činnost od 5.10.1988 do 31.12.1989, jak vyplývá z osobního listu důchodového pojištění (dále jen **OLDP**) ze dne 4.12.2014. Z **OLDP** vyplývá, že v období od 5.10.1988 do 31.12.1989 vykonávala žalobkyně samostatně výdělečnou činnost pojištěnou, nikoli nepojištěnou. Nemůže jít k její tíži, že ještě v roce 2014 byla tato doba evidována jako pojištěná a následně při výpočtu důchodu již k této době správní orgán nepřihlíží, neboť údajně listiny vztahující se k předmětnému období neexistují. V tomto spatřuje žalobkyně pochybení žalované, když listiny jí byly v roce 1988 a 1989 poskytnuty. Pokud by období od 5.10.1988 do 31.12.1989 bylo ze strany žalované správně zahrnuto do doby pojištění, došlo by k navýšení procentní výměry důchodu, neboť celková doba pojištění žalobkyně činí 10.521 dnů. Druhým důvodem žaloby je skutečnost, že žalovaná nepřihlédla při výpočtu procentní výměry důchodu ke všem vyloučeným dobám. Z **OLDP** žalobkyně, které jsou přílohou rozhodnutí žalované č. I a č. II, vyplývá, že při stanovení procentní výměry důchodu žalovaná nevyloučila dobu od 1.1.2009 do 21.5.2009. V tomto spatřuje žalobkyně pochybení žalované, neboť pokud by období náhradní doby pojištění GBR od 1.1.2009 do 21.5.2009 bylo zahrnuto do vyloučené doby, bude snížen průměr výdělků, z nichž dochází k výpočtu důchodu žalobkyně. Závěrem žalobkyně navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, i jemu předcházejí rozhodnutí, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, současně žalobkyně požadovala přiznání náhrady nákladů řízení. *(K žalobě byla připojena mimo jiné kopie napadeného rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí a k nim náležející OLDP, také informativní OLDP ze dne 4.12.2014.)*

3. **Napadeným rozhodnutím žalované ze dne 13.11.2018 č.j. RN-505 929 356-315-KLI** bylo rozhodnuto ve věci námitek žalobkyně proti rozhodnutí ČSSZ č. I a II č.j. 1-2R-27.9.2018-424/505 929 356 ze dne 27.9.2018, o přiznání a zvýšení starobního důchodu, podle § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen **ZOPSZ**) a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen **správní řád**) tak, že námítky se zamítají a rozhodnutí ČSSZ č. I a II č.j. R-1-2R-27.9.2018-424/505 929 356 ze dne 27.9.2018 se potvrzují.

Rozhodnutím č. I. změnila ČSSZ rozhodnutí č.j. R-1.8.2018- 424/505 929 356 ze dne 1. 8. 2018 podle § 87 správního řádu ve spojení § 88 odst. 8 ZOPSZ tak, že přiznala žalobkyni od 22.5.2009 starobní důchod ve výši 2.748,- Kč měsíčně dle § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31.12.2009 (dále jen **zákon**) a s přihlédnutím k článkům č. 45 a 46 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1408/71 a počínaje 1. 5. 2010 i s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009. Podle nařízení vlády č. 281/2010 Sb., náleží od lednové splátky důchodu v roce 2011 starobní důchod ve výši 2.835,- Kč měsíčně.

Rozhodnutím č. II. zvýšila ČSSZ žalobkyni od 7.12.2015 starobní důchod, a to podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona a s přihlédnutím k článkům 45 a 46 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a počínaje 1.5.2010 i s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 tak, že výše starobního důchodu činí 3.197,- Kč měsíčně a po zvýšeníh podle vyhlášky MPSV č. 244/2015 Sb. náleží od lednové splátky důchodu v roce 2016 starobní důchod ve výši 3.232,- Kč měsíčně; dále dle nařízení vlády č. 325/2016 Sb. náleží od lednové splátky důchodu v roce 2017 starobní důchod ve výši 3.352,- Kč měsíčně a podle nařízení vlády č. 343/2017 Sb. náleží od lednové splátky důchodu v roce 2018 starobní důchod ve výši 3.523,- Kč měsíčně.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně nedoložila žádné doklady o příjmech dosažených v době od 5.10.1988 do 31.12.1989, nemohla jí být tato doba hodnocena jako doba důchodového pojištění pro účely výpočtu důchodové dávky. Pokud by však žalobkyně doklad o skutečně dosažených příjmech za období od 5.10.1988 do 31.12.1989 potvrzený finančním odborem obecního národního výboru, doložila, mohlo by být předmětné období žalobkyni dodatečně zhodnoceno. Dále bylo uvedeno, že výpis z konta důchodového pojištění slouží jako předběžný přehled dob pojištění a jeho úlohou je, aby si tak mohli všichni pojištěnci dopředu zkontrolovat, zda bude mít plátce důchodu (ČSSZ) k dispozici všechny potřebné evidenční materiály pro budoucí výpočet důchodové dávky. Nejedná se tedy o konečný a závazný přehled dob pojištění, dle kterých ČSSZ důchodové dávky vypočítává. ČSSZ uvedla, že se výše důchodu skládá ze základní a procentní výměry. Základní výměra starobního důchodu je u všech pojištěnců stejná. Pokud jde o výpočet procentní výměry starobního důchodu, postupuje se dle § 34 zákona, jehož odstavec 1 stanoví, že výše procentní výměry starobního důchodu činí za každý celý rok doby pojištění 1,5% výpočtového základu měsíčně. Výpočtový základ se zjišťuje z osobního vyměřovacího základu, který upravuje § 16 citovaného zákona. Podle § 16 odst. 1 věta první téhož zákona představuje osobní vyměřovací základ měsíční průměr úhrnu ročních vyměřovacích základů pojištěnce za rozhodné období. Tento průměr se vypočte jako součin koeficientu 30,4167 a podílu úhrnu ročního vyměřovacího základu za rozhodné období a počtu kalendářních dnů připadajících na rozhodné období; jsou-li v rozhodném období vyloučené doby, snižuje se o ně počet kalendářních dnů připadajících na rozhodné období. Rozhodné období upravuje § 18 zákona, ve znění účinném do 31.12.2009, který v odstavci 1 uvádí, že rozhodným obdobím pro stanovení osobního vyměřovacího základu je období 30 kalendářních roků bezprostředně před rokem přiznání důchodu, pokud se dále nestanoví jinak. Do rozhodného období se nezahrnuje kalendářní rok, ve kterém pojištěnec dosáhl 18 let věku, a kalendářní roky předcházející. Podle odstavce 4 citovaného ustanovení platí, že do rozhodného období se nezahrnují kalendářní roky před rokem 1986. V obecné rovině výše uvedené znamená, že vyměřovací základy a vyloučené doby se

pojištěncům hodnotí nejdříve od roku 1986 a do roku, který předchází roku přiznání důchodu. ČSSZ tedy nemohla žalobkyni započítat pro účely výpočtu starobního důchodu vyloučené doby za rok 1985.

4. **Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 8.1.2019** zrekapitulovala průběh správního řízení a k námitkám žalobkyně mimo jiné uvedla, že žalobkyně pojistné za dobu výkonu samostatné výdělečné činnosti od 1.1.1990 do 31.7.1992 uhradila až dne 7.12.2015. ČSSZ proto období od 1.1.1990 do 31.7.1992 zhodnotila jako dobu pojištění pro účely výpočtu starobního důchodu od doplacení pojistného (od 7.12.2015) rozhodnutím č. II. Postupovala tak v souladu s § 8 odst. 4 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31.12.1995 (dále jen **ZoSZ**), dle kterého se hodnotí činnost osoby samostatně výdělečně činné a spolupracující osoby po 31.12.1992 jako zaměstnání, pokud je tato osoba účastna důchodového zabezpečení podle části šesté; tato činnost před 1. lednem 1994 se hodnotí jako zaměstnání, pokud zakládala nemocenské pojištění podle předpisů platných před tímto dnem, a to v rozsahu a za podmínek stanovených těmito předpisy. K činnosti osob samostatně výdělečně činných a spolupracujících osob se přihlédne jako k době zaměstnání, bylo-li zaplacené pojistné za celou dobu trvání pojištění (zabezpečení); nebylo-li za tuto dobu zaplacené pojistné do dne, od něhož se přiznává nebo zvyšuje důchod, přihlédne se k ní jako k době zaměstnání až ode dne zaplacení pojistného. Žalobkyni byl proto v souladu s citovaným ustanovením zákona zvýšen starobní důchod v důsledku doplacení pojistného za období od 1.1.1990 do 31.7.1992 až ode dne 7.12.2015. Dále žalovaná uvedla, že v průběhu námitkového řízení provedla šetření namítané doby pojištění na Okresní správě sociálního zabezpečení (dále jen **OSSZ**) Sokolov, jehož výsledkem bylo zjištění, že žalobkyně podala dne 1.7.1990 zpětnou přihlášku k účasti na sociálním zabezpečení osob samostatně výdělečně činných, ve které uvedla, že ode dne 5. 10. 1988 vykonává činnost jako spolupracující osoba s J.H., který byl řádně přihlášen jako osoba samostatně výdělečně činná. Ve spisové dokumentaci žalobkyně nejsou doloženy žádné listiny o dosažených příjmech v letech 1988 a 1989 potvrzené finančním odborem městského národního výboru. Pro úplnost byla OSSZ Sokolov prověřena rovněž spisová dokumentace pana J.H., ve které rovněž nebyly nalezeny žádné údaje o příjmech žalobkyně jako spolupracující osoby. Vzhledem k tomu, že žalobkyně sama nedoložila žádné doklady o příjmech dosažených v době od 5.10.1988 do 31.12.1989, nemohla jí být tato doba hodnocena jako doba důchodového pojištění pro účely výpočtu důchodové dávky.

Informativní OLDP přiložený k žalobě nebyl nedílnou součástí napadených rozhodnutí. V této souvislosti žalovaná poznamenala, že informativní OLDP je třeba chápat jen jako informativní přehled o dobách důchodového pojištění, případně náhradních dobách pojištění, uložených v evidenci ČSSZ, jakož i o vyměřovacích základech a vyloučených dobách, ale nejedná se o závazné rozhodnutí o započitatelnosti dob pojištění. Proto zákonný předpis neumožňuje napadnout informativní OLDP opravným prostředkem. Informativní list vychází z dokladů založených v evidenci ČSSZ, což ještě neznamená, že po celkovém posouzení jsou hodnotitelné podle platné právní úpravy pro důchodové nároky. Může se stát, že v případě pozdějších prováděných oprav v dokladech dle nově zjištěných údajů, může dojít k diferencím, které se vyjasní až v průběhu soudního či správního řízení. A tak je tomu i v případě žalobkyně s dobou výkonu samostatné výdělečné činnosti za období od 5.10.1988 do 31.12.1988 a od 1.1.1989 do 31.12.1989. V neposlední řadě žalovaná zcela odkázala na odůvodnění rozhodnutí č. I. a II. ze dne 27.9.2018, kde je podrobně popsán způsob výpočtu výše důchodu v případech, kdy je

nutno přihlédnout k dobám pojištění získaných podle právních předpisů členského státu Evropské unie, resp. Evropského hospodářského prostoru, a znovu připomněla, že rozhodné období upravuje § 18 zákona ve znění účinném do 31.12.2009, který v odstavci 1 uvádí, že rozhodným obdobím pro stanovení osobního vyměřovacího základu je období 30 kalendářních roků bezprostředně před rokem přiznání důchodu, pokud se dále nestanoví jinak. Žalobkyni byl přiznán starobní důchod od 22.5.2009, proto rozhodné období pro stanovení osobního vyměřovacího základu žalobkyně končí dem 31.12.2008. Závěrem žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

5. **Ze zaslaného dávkového spisu** vedeného žalovanou ohledně žalobkyně vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 13.11.2018 i ve vyjádření žalované ze dne 8.1.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle doručky datové zprávy obsažené ve správním spise bylo napadené rozhodnutí ze dne 13.11.2018 doručeno žalobkyni dne 14.11.2018.
6. **Zástupkyně žalobkyně advokátka Mgr. P.S.** podáním ze dne 4.2.2019 sdělila, že s ohledem na výpověď plné moci dle § 20 odst. 2 zákona o advokacii již žalobkyni v předmětném řízení nezastupuje. Současně uvedla, že žalobkyně trvá na podané žalobě a nesouhlasí s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání.
7. **Žalobkyně v podání ze dne 18.2.2019** uvedla, že nesouhlasí s rozhodnutím o jejím starobním důchodu. S danou částkou v dnešní době nelze vyžít a současně je přesvědčena, že tato částka nebyla vyměřena správně, proto žádala o přezkoumání všech podkladů. Dále v podání ze dne 3.4.2019 důrazně žádala, aby byla přítomna u soudu a mohla se osobně vyjádřit.
8. **Žalovaná dne 21.3.2019** v reakci na podání žalobkyně ze dne 18.2.2019 sdělila, že žalobkyně nepředložila žádné nové argumenty ohledně správnosti výpočtu výše starobního důchodu, ke kterým by se žalovaná mohla vyjádřit, proto své vyjádření k žalobě ze dne 8.1.2019 nebude doplňovat. Pokud se žalobkyně ocitá v tíživé finanční situaci, jak uvádí, pak žalovaná pouze připomíná, že na krytí nákladů na výživu a ostatní základní osobní potřeby se stát podílí v rámci státní sociální podpory, kterou poskytuje v závislosti na výši příjmu, příp. dávkami pomoci osobám v hmotné nouzi, nikoli dávkami, jejichž výše se stanovuje v závislosti na odvedeném pojistném na důchodové pojištění. Závěrem žalovaná trvala na zamítnutí žaloby.
9. **U ústního jednání konaného dne 31.10.2019** u zdejšího soudu žalobkyně setrvala na podané žalobě a dále uvedla, že se odvolává na tento soud, protože paní soudkyni Horské nevěří, protože jí lhala již předtím. Říkala jí, že jde do důchodu jako chlap v 68 letech, čili jí budou platit nějaká procenta, to se nestalo. Má odpracovaných 27 roků a několik dní s plným pojištěním, nemá žádné dluhy a nic na tom pojištění, tak nevidí, proč zrovna ona dostala jen necelé 3.000,-Kč. Její spolupracovnice, které s ní pracovaly, má každá 8-9 tis. důchodu a dělaly stejnou práci jako ona. Že je Rómka, tak paní soudkyně udělala, že má necelé 3 tisíce. A ČSSZ - co ta dělá - jak by mohla vypočítat 2.700,-Kč, z čeho, z jednoho měsíce, nebo jak; jak může takhle ničit lidi, brát takhle Rómy na hůl. Jak má žít - nemá na prášky, na nájem, na jídlo, nemá na nic, a proto žádá, ne chce u nejvyššího soudu osobně být, ale možná to bude stejné, ale chce to. Dále po konstatování obsahu OLDP ze dne 11.9.2018 ohledně tam uvedených dob pojištění žalobkyně uvedla, že je to všechno podvod, že jí to schválně nepřiznali a někde to zašantročili, protože ona má odpracováno dostatek let a také, že s tím stejně půjde k nejvyššímu soudu a udělá České republice takovou ostudu,

jakou ještě neměla. Také žalobkyně uvedla, že měla jít do důchodu v roce 2006, to tady nebyla, pracovala v Anglii, takže ten důchod žádala asi v roce 2013. Závěrem žalobkyně uvedla, že jí bude za rok 70 let a nemám jak žít, je u dětí, oni si jí podávají jako kufr, protože nemá na léky, na stravu, nemá na nic, jen 3.000,-Kč - to bezdomovci dostávají víc než ona.

Zástupce žalované k připomínkám žalobkyně uvedl, že výpočet důchodu byl podrobně popsán v rozhodnutí o námitkách ze dne 13.11.2018 a závěrem navrhl zamítnutí žaloby a v plném rozsahu odkázal na stanovisko ze dne 8.1.2019 a ještě uvedl, že v současné době paní žalobkyně pobírá starobní důchod ve výši 4.058,-Kč měsíčně a o možnosti ohledně ostatních dávek od státu byla informována.

10. Podle **§ 3 správního řádu**, tj. zákona č. 500/2004 Sb., je řízení před orgánem rozhodujícím o dávce důchodového pojištění ovládáno zásadou materiální pravdy, a tudíž je správní orgán odpovědný za zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem jsou orgány sociálního zabezpečení vybaveny na základě § 12 a § 13 zákona č. 582/1991 Sb. o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, významnými pravomocemi k získávání podkladů pro svá rozhodnutí od jiných subjektů, ale také k jejich hodnocení a kontrole. Orgán sociálního zabezpečení si proto musí aktivně (v součinnosti s pojištěncem) dle § 50 odst. 2 správního řádu opatřit nezbytné podklady pro zjištění skutkového stavu věci.
11. Dle **§ 52 zákona č. 500/2004 Sb. (správní řád)** účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
12. V **§ 29 odst. 1 písm. a) zákona** je stanoveno: Pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 25 let a dosáhl aspoň věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod (dále jen „důchodový věk“) před rokem 2010.
13. Podle **§ 33 odst. 2 zákona** výše procentní výměry starobního důchodu se stanoví procentní sazbou z výpočtového základu podle doby pojištění získané do vzniku nároku na tento důchod a podle doby pojištění získané po vzniku nároku na tento důchod. Do doby pojištění získané do 18 let věku a po vzniku nároku na starobní důchod se nezahrnují náhradní doby pojištění. Výše procentní výměry starobního důchodu činí nejméně 770 Kč měsíčně.
14. Dle **§ 16 odst. 1 zákona** osobní vyměřovací základ je měsíční průměr úhrnu ročních vyměřovacích základů pojištěnce za rozhodné období (§ 18). Tento průměr se vypočte jako součin koeficientu 30,4167 a podílu úhrnu ročních vyměřovacích základů za rozhodné období a počtu kalendářních dnů připadajících na rozhodné období; jsou-li v rozhodném období vyloučené doby (odstavce 4 a 5), snižuje se o ně počet kalendářních dnů připadajících na rozhodné období.
15. Podle **§ 56 odst. 1 písm. b) věta první zákona** zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží.
16. V této věci se žalobkyně podanou žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalované z důvodů v ní uvedených. Soud pak na základě všech shora zjištěných skutečností dospěl k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 13.11.2018 není

důvodná s ohledem na níže uvedené. Žalobkyně totiž neprokázala, že by žalovaná při rozhodování o její žádosti o starobní důchod postupovala v rozporu se zákonem. Napadené rozhodnutí nevykazuje takové vady, k nimž by soud musel přihlídnout ex offio, jelikož rozhodnutí je srozumitelné a přezkoumatelné, stejně tak i předcházející rozhodnutí č. I. a II. ze dne 27.9.2018. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí i jemu předcházejících rozhodnutích dostatečně podrobně vypořádala s postupem výpočtu starobního důchodu žalobkyně přiznaného od 22.5.2009 (rozhodnutí č. I.) i jeho následného zvýšení (rozhodnutí č. II.).

17. Soud se plně ztotožnil s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí i vyjádření žalované (výše uvedené), neboť plně odpovídají předmětné zákonné úpravě, proto na ně pro stručnost odkazuje, jelikož jsou známy všem účastníkům řízení. Rovněž soud přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení a nezjistil žádné skutečnosti, které by byly způsobitelné k jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení žalované.
18. Soud na rozdíl od žalobkyně v této věci neshledal pochybení žalované při vydání napadeného rozhodnutí ze dne 13.11.2018 a sama žalobkyně, na níž spočívá důkazní břemeno (§ 52 správního řádu), nepředložila při podání žaloby ani v průběhu soudního řízení žádné důkazy, na jejichž základě by bylo možno dospět k závěru, že byly zjištěny nové rozhodné skutečnosti mající vliv na výpočet starobního důchodu, což by bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí žalované a provedení nového výpočtu pro stanovení výše důchodu.
19. Zdejší soud odkazuje na § 8 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb. ve znění účinném do 31.12.1995, v němž je stanoveno: *„Činnost osoby samostatně činné a spolupracující osoby po 31. prosinci 1993 se hodnotí jako zaměstnání, pokud je tato osoba účastna důchodového zabezpečení podle části šesté; tato činnost před 1. lednem 1994 se hodnotí jako zaměstnání, pokud základní nemocenské pojištění (zabezpečení) podle předpisů platných před tímto dnem, a to v rozsahu a za podmínek stanovených těmito předpisy. K činnosti osob samostatně výdělečně činných a spolupracujících osob se přihlídnou jako k době zaměstnání, bylo-li zapláceno pojistné za celou dobu trvání pojištění (zabezpečení); nebylo-li za tuto dobu zapláceno pojistné do dne, od něhož se přiznává nebo zvyšuje důchod, přihlídnou se k ní jako k době zaměstnání až ode dne zaplacení pojistného.“* S ohledem na citované ustanovení byl proto žalobkyni zvýšen starobní důchod v důsledku doplacení pojistného za období od 1.1.1990 do 31.7.1992 až ode dne 7.12.2015, tj. ode dne doplacení pojistného za dobu, kdy byla žalobkyně osobou samostatně výdělečně činnou.
20. K námitce žalobkyně, že jí nebyla zohledněna doba výkonu samostatné výdělečné činnosti za období od 5.10.1988 do 31.12.1988 a od 1.1.1989 do 31.12.1989, přičemž tyto doby byly zahrnuty ve výpisu konta ČSSZ ze dne 17.3.2016, se soud ztotožňuje s žalovanou (viz vyjádření k žalobě), která se v průběhu správního řízení zabývala šetřením namítané doby pojištění na OSSZ Sokolov. Výsledkem šetření bylo zjištění, že žalobkyně podala dne 1.7.1990 zpětnou přihlášku k účasti na sociálním zabezpečení osob samostatně výdělečně činných, ve které uvedla, že ode dne 5.10.1988 vykonává činnost jako spolupracující osoba s J.H., který byl řádně přihlášen jako osoba samostatně výdělečně činná. Ve spisové dokumentaci žalobkyně však nejsou doloženy žádné listiny o dosažených příjmech v letech 1988 a 1989 potvrzené finančním odborem městského národního výboru. Pro úplnost byla OSSZ Sokolov prověřena rovněž spisová dokumentace J.H., ve které rovněž nebyly nalezeny žádné údaje o příjmech žalobkyně jako spolupracující osoby. Vzhledem k tomu,

že žalobkyně sama nedoložila žádné doklady o příjmech dosažených v době od 5.10.1988 do 31.12.1989, nemohla jí být tato doba hodnocena jako doba důchodového pojištění pro účely výpočtu důchodové dávky. V předmětné době záleželo totiž pouze na žalobkyni, zda bude postupovat v souladu s tehdy platnými příslušnými předpisy, aby jí mohla být tato doba jako doba pojištění započtena; jelikož tak neučinila, jde to k její tíži a není to vinou žalované, jak se mylně domnívá žalobkyně.

21. V kopii informativního OLDP ze dne 4.12.2014 předloženého žalobkyní je uvedeno u období od 1.1.1991 do 31.12.1993 – samost. výděl. činnost – nepojištěno a není u žádného z těchto let uveden počet dnů pojištění, proto žalovaná toto období nemohla jako dobu pojištění započítat, jelikož žalobkyně byla pouze evidovaná, ale nebylo uhrazeno pojistné za toto období. Protože však žalobkyně doplatila pojistné za období od 1.1.1990 do 31.7.1992 až dne 7.12.2015, byla jí až poté tato doba započtena do celkové doby pojištění. Rovněž soud podotýká, že v informativním OLDP je doba od 5.10.1988 do 31.12.1988 (88 dní) a od 1.1. do 31.12.1989 (365 dní) a od 1.1. do 31.12.1990 (365 dní) uvedena jako samost. výděl. činnost, ale nejsou uvedeny žádné příjmy, z čehož vyplývá, že nebyl doložen příjem žalobkyně, aby mohl být zohledněn v evidenci ČSSZ, proto ani tato doba není započtena jako doba pojištění. Rovněž žalobkyně uvedla, že v Anglii pracovala, avšak žádné doklady o tom nepředložila, přičemž dle potvrzení zaslaného žalované má v GBR vykázánu pouze náhradní dobu pojištění, nikoli dobu zaměstnání, přičemž pouze díky započtení doby pojištění v britském důchodovém pojištění získala potřebnou dobu pro důchod.
22. S ohledem na všechny zjištěné rozhodné skutečnosti výše uvedené soud proto žalobu žalobkyně, na níž spočívá důkazní břemeno, zamítl **výrokem I.** a to dle § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Žádnou z žalobních námitek totiž soud neshledal důvodnou a neshledal ani žádná jiná pochybení žalované, která je povinen zkoumat ex offio, a jež by byla důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí, ač žalobkyně je přesvědčena o opaku. Bylo by vhodné, aby si žalobkyně uvědomila, že žalovaná i soud jsou povinni vycházet a respektovat platné znění zákona bez ohledu na její přesvědčení i přání. Pokud by soud shledal pochybení žalované, zrušil by napadené rozhodnutí a věc jí vrátil k dalšímu řízení se závazným právním názorem, avšak v nyní projednávané věci nebylo shledáno žádné takové pochybení žalované, které by bylo důvodem pro zrušení rozhodnutí. Soud se omlouvá za délku řízení způsobenou objektivními skutečnostmi.
23. Žalobkyně nebyla úspěšná, úspěšná žalovaná však ze zákona nemá nárok na náhradu nákladů, proto nebyla náhrada nákladů přiznána žádnému z účastníků (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a nepřípustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

Plzeň 31. října 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.

samosoudkyně